

cea? Poslanec Michael Choyce živi leta in leta ob njej, pa je ne vidi, ves še plen asociativnih kompleksov, ki v njih sredi stoji prikazen Hyacinthe Wake. Drugi pa odkrijejo v Fanny novo inkarnacijo skrivnostne podobe. Nekaj srebrnega izseva ta mlada žena, ki se niti ne zaveda svoje vsiljene ji vloge. Videti je mirnodušna in brezbrizna, pa nenadoma zažari ko svetloba. »Vse njeno vedenje je spravljaló človeka v zadrego.« Premirna se zdi, prehladna. O sebi vzklikne nekoč: »Bojim se, da sem brez morale, brez vesti.« Ali venomer išče, da bi se približala Michaelu, ki ne najde v njej odseva umrle Hyacinthe. Fanny se zave, da je njen zakon mrtev. Iz trpkega spoznanja se vsa predruža. Kakor magnet privlačuje vso okolico. Prepozno se zave Michael svoje žene. Zaman kliče po njej, ona je zanj izgubljena. Vsak hip stoji ta »najlepša in najzanimivejša žena« ob brezdnú požarov in razvratov, ki bi v njih utegnila »poblastniti od ljubezni.« Ob zdravniku F. Greenu se ji razvname davno tleči požar. Odrngati se hoče od moža, ki živi nekje v Franciji na fronti, zapustiti hoče dom, otroke in prošlost, da bi vsa zaživela v »vstajenju mesa«. Ali mrtvi posegajo v življenje: podoba Daphne Adeane. In vse ostane samo »epska tragedija«. Večno samotni in osamljeni, se na križiščih razhajajo: pisatelj Dettrick, Green, G. Aytton. V silni duševni krizi, ki jo preživi Fanny, ona, ki je trdila o sebi, da je »brez vesti«, se zateče k duhovniku, kateremu se izpove, da bi sprosilá rešitve. Tuje poslušá glas o večnih, nenapisanih božjih zakonih žrtve in odpovedi. Tudi tu pokaže svojo iznajdljivost in bistrost. V besedah je hitra kot v dvoboju. Mar je tudi to samo sport? Na dnu vsega je zanj umiranje prividov. In s povratkom moža, ki se vrne iz vojaške bolnice kakor od mrtvih, se tudi ona — žrtvujoč sebe — vrne v red meščanskega življenja. Z izredno sugestivnostjo zna Baring oblikovati prepletanja tako neprijemljivih dejanj in nehanj, ki drse mimo nas z rahlostjo sanjskih peroti, o katerih pa se ne moremo ubraniti vtisa, da so artistična. Ves ta svet, kakor je resničen v svojih izrazih in pojavih, je odmev umirajoče dobe. Analiza dejanja in nehanja razreda, ki je danes samo še okamenina, ne more kljub pisateljevi mojstrski oblikovalnosti vzbuditi vročega zanimanja, pa prav tako tudi delo samo ne odpira

nikakih novih pogledov na življenje in je samo lepo in prijetno čtivo kljub oduševljenim ocenam, s katerimi so nekateri — n. pr. francoski kritiki — pozdravili ta roman.

V Lebnovem prevodu so me osupnile nekatere pogrške kakor: stalna raba »nek« namesto »neki«, stavki kakor »Sybil, ki je bila poročila nekega...«, »obstojal je« (nam. obstajal), »Raphael Lucova pesem«, »bogat na znanju« in podobno. I. Spinčič je dal knjigi zelo okusno opremo.

Miran Jarc

Človečanstvo. Moderne poljske proletarske novele. Poslovenil Tine Debeljak. Ljubljana 1931. Krekova knjižnica. Izdala in založila Delavska založba. Natisnila »Slovenija«. (Reymont, Nekega dne, Bolnik pred hišo; Goetel, Človečanstvo, Ciprijan Čiž; Kaden-Bandrowski — Fr. Vodnik, Raznašalka časopisov, Morcinek, Vera.)

Vse prav, lepo in popolnoma v programu društva, kateremu naj knjiga služi! Zbirki, ki naj tudi slovstveno nekaj pomeni, je pa treba nekoliko več ambicije. »Človečanstvo«, kot je zdaj, učinkuje le kot hudó fragmentirana antologija skopo in slučajno izbranega, v taki meri, da je uvodna prevajalčeva beseda iluzorična, ker ne dokaže z gradivom, kar je reklamno široko razglasila, in ne more prepričati, ker je slovenski prevod površen. Primeri! Udal, zanešenost, predpomlad, živalica, prepaden glas, marčevi dnevi, gosto (?) kašljanje, čuvstvo, ki mu je motalo srce, eksplozija kotla je poparila oči, čevlji so bili v zelo slabem stanju, glas je zavpil, vendarle dosežeta vlaga in hlad telo, od poželjivega (?) napora, zračni pritisk je vrgel ljudi... in jih pritisnil drug k drugemu, i. p., i. p.

Kaj je torej? Ali že izvirnik nima cvetu, da je prevod tako strašno brez vsakega vonja?

Dr. I. P.

Joseph Conrad: Senčna črta. Tiskovna zadruga, 1931. Sodobni roman III. Poslovenil Oton Župančič. Oprema J. Omenhen. Strani 154.

Dvakrat, trikrat omenja Conrad senčno črto v življenju slehernega človeka. Na primer: »Tako hodiš svojo pot... dokler ne